

Arrest

nr. 324 495 van 1 april 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
 Handelend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
 Abdijstraat 234
 2020 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 8 april 2024 als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 11 september 2023 in naam van haar minderjarig kind, dat de Franse nationaliteit bezit, een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen met toepassing van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 maart 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 11-09-2023 werd ingediend door: Naam : V. (...), N. (...)

V. (...), Nationaliteit: Frankrijk, Geboortedatum : (...) 2011, Geboorteplaats (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...) om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie: Betrokkene diende op 11-09-2023 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 §4, 1^e lid, 2° - wet van 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene het volgende voor: een ziekteverzekering van Maladie, een ziekteverzekering van CM, goedkeuring van afwezige ouder d.d. 22-03-2023, een reeks loonbrieven van (...) van P. (...) D. (...), een loonbrieven van start people van P. (...) D. (...) (overeenkomstig artikel 50 § 2, 4° - KB van 08-10-1981).

Ten eerste moet betrokkene kunnen aantonen over een ziekteverzekering te beschikken die de ziektekosten in België volledig dekt (artikel 40 §4, 1^e lid, 2° - wet van 15.12.1980). Aan deze voorwaarde is voldaan. Betrokkene legt een ziekteverzekering van CM voor die alle ziektekosten in België dekt.

Ten tweede moet een betrokkene die het verblijfsrecht wenst te bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kunnen aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, zijnde: "Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn."

Betrokkene wil aan de hand van bestaansmiddelen van haar moeder P. (...) D. (...) M. (...) ((...)) aantonen te voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen bekomen in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hiervoor werden er een reeks loonbrieven van (...) en van Start People voorgelegd van moeder P. (...) D. (...) M. (...). Hierbij dient het volgende opgemerkt te worden. De loonstroken van (...) dateren van juni 2023, deze bestaansmiddelen dienen dus als achterhaald beschouwd te worden. Uit het administratief dossier blijkt dat er naast betrokkene en moeder meerdere personen op het adres wonen, onder andere P. (...) F. (...) J. (...) M. (...) ((...)), A. (...) M. (...) E. (...) ((...)), J. (...) W. (...) M. (...) ((...)), A. (...) E. (...) R. (...) K. (...) A. (...) ((...)), A. (...) J. (...) R. (...) ((...)), J. (...) A. (...) D. (...) R. (...) ((...)), J. (...) W. (...) M. (...) ((...)) en J. (...) S. (...) J. (...) A. (...) ((...)). De voorgelegde bewijsstukken van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen blijken onvoldoende te zijn gegeven de gezinslast. Overeenkomstig art. 40, §4, tweede lid (wet 15.12.1980) dient het minimaal het bedrag te betreffen onder hetwelke sociale bijstand kan worden verleend. Het inkomen van de garant zit daar duidelijk onder. Of de andere personen ook beschikken over de bestaansmiddelen en eventueel mee kunnen instaan voor het levensonderhoud van betrokkene is onduidelijk. Hiervan werden althans geen bewijsstukken voorgelegd. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene desondanks toch op voldoende wijze in zijn levensonderhoud kan voorzien.

Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat de betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981 te kunnen genieten. Aan betrokkene dient het recht op lang verblijf geweigerd te worden. Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, §4, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing d.d. 07.03.2024) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoekster naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

Artikel 40 § 4, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“ § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :
[...]*

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt; [...]”

In casu is de bestreden beslissing van 7 maart 2024 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het

zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoekster niet kan aantonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40 § 4, lid 2 van de Vreemdelingenwet;*
- dat de voorgelegde bestaansmiddelen onvoldoende zijn gezien de “gezinslast”;*
- dat de “beschikbare bestaansmiddelen” niet voldoet aan “het minimale bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend”;*

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet wet geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat in eerste instantie moet gemeld worden dat verwerende partij graag in raadsels spreekt en algemene, vage bewoordingen hanteert, zonder deze te concretiseren.

In de bestreden beslissing spreekt verwerende partij over de “beschikbare bestaansmiddelen” zonder daar cijfermatig meer uitleg over te geven.

In de bestreden beslissing spreekt verwerende partij over “het minimale bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend” zonder daar cijfermatig meer uitleg over te geven en te concretiseren in de situatie van verzoekster en haar dochter.

In de bestreden beslissing spreekt verwerende partij over een “gezinslast”, terwijl de in de bestreden beslissing aangehaalde namen niets maar dan ook niets met het verblijfsdossier van verzoekster en haar minderjarig kind hebben te maken. De in de bestreden beslissing zijn familieleden met hun eigen kinderen die niets met het verblijfsdossier van verzoekster en haar kind te maken hebben. Verwerende partij gaat pro-actief op zoek naar redenen (lees: drogredenen) om weigeringsredenen (lees: gezinslast) aan te halen. De enige gezinslast in het dossier van verzoekster en haar minderjarig kind, zijn juist deze twee personen, met name verzoekster en haar Frans minderjarig kind.

Verwerende gaat niet afdoende in concreto over tot de toetsing van de Vreemdelingenwet en dit getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en redelijkheid.

Verzoekster en haar minderjarig kind, hebben het zoeken naar welke bedragen en welke minimaal bedrag er eigenlijk gesproken wordt. Het moet voor een vreemdeling aan de hand van de weigeringsbeslissing welke bedragen vereist zouden moeten zijn en welke bedragen verzoekster heeft om een vergelijking te kunnen maken.

In casu heeft verzoekster het zoeken naar de in algemene bewoordingen gehanteerde motivering en wat deze in concreto voor haar betekenen.

Bovendien is de aangeboden motivering in de bestreden beslissing inzake het hogere belang van het kind, te summier en alleszins niet afdoende.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met de Vreemdelingenwet.

In casu is de bestreden beslissing kennelijk onwettig, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster en haar kind.

Bovendien stelt verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over haar dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt.

Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onwettige, onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder op het eerste middel als volgt:

“1. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de voorwaarden van de aanvraag heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet waarom zij van oordeel is dat niet worden vastgesteld dat de betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981 te kunnen genieten.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden .

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit afleidt onredelijk zijn . In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2.(...) § 3.(...)

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° (...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt; (...) De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het

kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 50, §2, 4° van het Vreemdelingenbesluit stelt:

“§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken: (...) 4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:

- a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en
- b) een ziektekostenverzekering;”

Krachtens artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet geniet een Unieburger een recht op verblijf van meer dan drie maanden indien hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het tweede lid van voormelde wetsbepaling stelt dat de bedoelde bestaansmiddelen “minstens gelijk [moeten] zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend” en dat “[i]n het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen [...] rekening [wordt] gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Het artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 7, lid 1, b) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden de Burgerschapsrichtlijn) (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) .

De bewijslast inzake het “beschikken over voldoende bestaansmiddelen” ligt bij de aanvrager. Hij dient daartoe alle elementen aan te brengen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen derwijze dat het bestuur op afdoende wijze is geïnformeerd om met volledige kennis van zaken zijn beslissing te nemen.

Uit de bestreden beslissing en het administratieve dossier blijkt dat verzoekster een beroep doet op de bestaansmiddelen van de moeder. Zij legt bij haar aanvraag enkele loonbrieven voor waaruit een maandelijks netto-inkomen blijkt bij (...) tussen de €1508.96 en €1583.96. Hiervan dateert de laatste van juni 2023 en is achterhaald. Blijkt dat verzoekster sedert oktober 2023 werkt bij start people waar zij in oktober €173.90 + 18.67 verdiende en in november voor week 44 tot en met 47 (01-11-2023 tem 03-11-2023= €250.40; 06-11-2023 tem 10-11-2023= €426.08; 13-11-2023 tem 17-11-2023= €427.46; 2011-2023 tem 24-11-2023= €412.13) een totaalbedrag van 1516,07 EUR verdiende.

Verzoekster betwist niet dat dit de enige stukken zijn die zij inzake de bestaansmiddelen werden voorgelegd aan het bestuur.

3. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat werd gemotiveerd dat de loonstroken van juni 2023 achterhaald zijn waardoor er geen rekening mee gehouden kan worden. Deze motivering wordt door verzoekster volkomen ongemoeid gelaten. De verwerende partij beschikte dus enkel over de loonbrieven van start people over een tijdsperiode van amper vier (4) weken. Verweerder kon dan ook terecht besluiten dat de voorgelegde bewijsstukken van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen onvoldoende blijken te zijn. Het komt nochtans aan de verzoekende partij toe haar aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Verweerder dient op te merken dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe is gehouden bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf. Verzoeker dient evenzeer de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en indien nodig haar aanvraag te vervolledigen of te actualiseren. Zij wordt geacht de voorwaarden te kennen die verbonden zijn aan de afgifte van de gevraagde verblijfskaart. Verzoekster diende haar aanvraag te onderbouwen met alle documenten die zij nuttig achtte om aan te tonen dat zij beschikker van voldoende bestaansmiddelen is, de basis zelve waarop haar aanvraag stoelt.

4. De bestreden beslissing motiveert verder dat naast verzoekster en haar moeder, nog acht (8) andere personen op hetzelfde adres wonen. Uit het verslag met betrekking tot het onderzoek van de reële verblijfplaats zoals vervat in het administratief dossier volgt dat verzoekster samen met deze familie/gezinsleden in een eengezinswoning leven. De verzoekster verschaft hierover geen informatie bij haar aanvraag. Dat zij in termen van verzoekschrift aangeeft dat deze personen niets met haar verblijfsaanvraag te maken hebben verandert niets aan de gedane vaststelling. Bovendien heeft verzoekster wel degelijk een gezinslast, namelijk haar dochter.

Op basis van het voorgaande en de beperkte door verzoekster aangewende elementen komt het geenszins kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij besluit dat:

“De voorgelegde bewijsstukken van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen blijken onvoldoende te zijn gegeven de gezinslast. Overeenkomstig art. 40, §4, tweede lid (wet 15.12.1980) dient het minimaal het bedrag te betreffen onder hetwelke sociale bijstand kan worden verleend. Het inkomen van de garant zit daar duidelijk onder. Of de andere personen ook beschikken over de bestaansmiddelen en eventueel mee kunnen instaan voor het levensonderhoud van betrokkene is onduidelijk. Hiervan werden althans geen bewijsstukken voorgelegd. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene desondanks toch op voldoende wijze in zijn levensonderhoud kan voorzien.

Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat de betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981 te kunnen genieten.”

Verzoekster gaat in haar kritiek voorbij aan de specifieke motivering dat de voorgelegde bewijsstukken van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen blijken onvoldoende te zijn gegeven de gezinslast. Zoals reeds aangestipt komt het met enkel loonfiches voor vier weken, namelijk een enkele maand, voor samen een totaalbedrag van 1516,07 EUR niet onredelijk voor dat de verwerende partij besluit dat deze bewijsstukken onvoldoende zijn.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet aangeeft welk concreet cijfer verweerder hanteert. In de eerste plaats motiveert de bestreden beslissing dat verzoekster onvoldoende bewijsstukken voorlegde om te kunnen beoordelen of de bestaansmiddelen van verzoekster minstens het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend haalt en om de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening houdend met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste uit te voeren.

Tenslotte kan uit de bestreden beslissing blijken dat verweerder als referentiebedrag is uitgegaan van het in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet vermelde inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.”

2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

In casu heeft verzoekster in naam van haar minderjarige dochter een aanvraag tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ingediend. Uit de voorgelegde bewijsstukken aangaande de bestaansmiddelen blijkt dat het minderjarig kind in wiens hoofde de aanvraag tot verklaring van inschrijving werd ingediend, ten laste is van haar moeder. Er worden dan ook bewijzen van bestaansmiddelen van de moeder – verzoekster – voorgelegd.

Verweerder weigert aan verzoeksters minderjarig kind een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen toe te kennen, omdat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat de bestaansmiddelen waarover verzoekster beschikt voldoende zijn om te voorkomen dat zij en haar kind tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verweerder merkt op dat blijkens de informatie vervat in het administratief dossier er nog acht andere personen op het adres van verzoekster en haar kind zijn ingeschreven. Blijkens de bewoordingen van de bestreden beslissing meent verweerder dat deze personen tot de gezinslast van verzoekster behoren. Verweerder besluit dat de bestaansmiddelen van verzoekster onvoldoende zijn gezien deze gezinslast.

Verzoekster is het oneens met deze beoordeling. Ze betoogt dat verweerder er niet zonder meer van uit mag gaan dat deze acht personen eveneens tot haar gezinslast behoren. Verzoekster stelt dat deze personen niets met de verblijfsaanvraag van haar minderjarig kind te maken hebben. De acht genoemde personen zijn familieleden die elk hun eigen gezin hebben. Verzoekster beklemtoont dat haar gezin – en dus de gezinslast – enkel bestaat uit haarzelf en haar minderjarig kind.

De Raad kan verzoekster bijtreden waar zij stelt dat het onzorgvuldig voorkomt dat verweerder er zonder meer van uit gaat dat de acht andere inwoners eveneens ten laste zijn van verzoekster, terwijl hij in de bestreden beslissing zelf motiveert dat het ‘onduidelijk’ is of deze personen al dan niet beschikken over hun eigen bestaansmiddelen en/of mee instaan voor het levensonderhoud van verzoeksters kind in wiens hoofde de aanvraag tot verklaring van inschrijving werd ingediend. Uit het administratief dossier blijkt, en dit wordt door verweerder bevestigd in zijn nota met opmerkingen, dat hij ingevolge een woonstcontrole op het adres van verzoekster en haar kind op de hoogte werd gesteld van het feit dat er op hun adres nog acht andere personen wonen. Aldus kan worden gesteld dat verweerder louter op basis van de feitelijke samenwoning veronderstelt dat deze personen eveneens ten laste zijn van verzoekster. Immers motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat er “naast betrokkene en moeder meerdere personen op het adres wonen” en dat “de voorgelegde bewijsstukken van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen blijken onvoldoende te zijn gegeven de gezinslast”. Er dient echter te worden opgemerkt dat verweerder zelf geen duidelijkheid heeft omtrent het eventuele ten laste zijn van deze personen, noch of en in hoeverre deze personen over eigen bestaansmiddelen beschikken waarmee zij al dan niet bijdragen in het levensonderhoud van verzoeksters minderjarig kind. Verweerder stelt uitdrukkelijk dat dit ‘onduidelijk’ is. Van een zorgvuldig handelende overheid mag te dezen daarentegen worden verwacht dat zij, indien haar doorslaggevende informatie ontbreekt om de aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van correcte informatie te kunnen beoordelen en wanneer zij vaststelt dat verzoekster hieromtrent geen informatie heeft verschaft bij haar aanvraag tot verklaring van inschrijving, verzoekster uitnodigt hiertoe meer duidelijkheid te verschaffen. Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen repliceert dat verzoekster omtrent de andere inwonende personen geen verdere informatie heeft verschaft en dat de bewijslast *in casu* bij verzoekster ligt gezien zij om de toekenning van een verblijfsrecht verzoekt, wijst de Raad erop dat het kennelijk onredelijk voorkomt te veronderstellen dat verzoekster ten tijde van het indienen van de aanvraag tot verblijfsmachtiging erop kon anticiperen dat verweerder louter omwille van de feitelijke samenwoning tot de vaststelling komt dat de andere inwonende

personen eveneens ten laste zouden zijn van verzoekster, waardoor zij ten tijde van het indienen van de verblijfsaanvraag reeds bijkomende informatie omtrent de bestaansmiddelen van de acht andere inwoners diende te verschaffen. *In casu* is verweerder op basis van een eigen onderzoek in kennis gesteld van het feit dat er nog acht andere personen op het adres van verzoekster zijn ingeschreven en veronderstelt verweerder zonder meer dat deze personen eveneens ten laste zijn van verzoekster, terwijl hij zelf aangeeft dat hun bestaansmiddelen en de mate waarin zij bijdragen in het levensonderhoud van het gezin onduidelijk zijn. In een dergelijke situatie getuigt het van weinig zorgvuldigheid om verzoekster niet, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, de kans te bieden hieromtrent meer duidelijkheid te verschaffen.

Verweerder kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij in zijn nota met opmerkingen aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe is gehouden bijkomende stukken aan verzoekster te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken niet volstaan. Het feit dat verzoekster inderdaad wordt verwacht de voorwaarden te kennen die verbonden zijn aan de afgifte van het gevraagde verblijfsrecht, neemt niet weg dat het te dezen kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is van verweerder om zonder verder onderzoek te veronderstellen dat de acht andere inwoners tevens ten laste zijn van verzoekster, te meer nu hij zelf motiveert dat hun financiële situatie onduidelijk is. *In casu* blijkt niet dat verweerder de effectieve gezinslast van verzoekster op grond van de juiste gegevens terdege heeft onderzocht.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 40 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. De repliek van verweerder in zijn nota met opmerkingen laat niet toe hieromtrent anders te oordelen.

Het eerste middel is in de gegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijftwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN